

2013 PUBLIC EXAMINATION

Serbian

Continuers Level

Section 1: Listening and Responding

Transcript

Section 1, Part A

Text 1

Поштовани гости, драги наставници и ученици,

Веома сам поносан што данас, као директор ове школе, могу да свечано отворим Врт мира, симбол толеранције и хармоније међу људима.

Овај зелени кутак су својим властитим рукама изградили и украсили наши ученици, од којих је велики број дошао у Аустралију из преко 40, већином ратом опустошених земаља. Уздуж стазица за шетњу ученици су засадили маслинове гранчице као симболе мира, а мали мостови преко стазица симболизују спајање људи и улазак у срећну земљу, Аустралију. На плочицама поред пута можете прочитати реч „мир“ на сваком од језика земаља из којих долазе наши ученици.

Када год имате слободног времена, прошетајте са пријатељима Вртом мира да се подсетите на важност мира, толеранције и хармоније међу људима широм ове наше лепе планете.

Text 2

ВЕСНА: Јао, Бошко, како ти је соба неуредна! Кажи ми како се можеш снаћи у овој џунгли?

БОШКО: Мени то ни мало не смета. Све што ми треба ми је на дохват руке.

ВЕСНА: Слушај, имам једну идеју. Могао би да направиш, баш као и ја прошле седмице, акцију рашчишћавања нагомиланих и непотребних ствари које ти сметају и ничему не служе.

БОШКО: Ко каже да ми сметају? Можда ми све те ствари једног дана могу затребати.

ВЕСНА: Да, да, да... једног дана. Знаш ли да је утврђено да се чак 80 одсто ствари у кући никада не користи. Види ове старе часописе... зашто их не бациш? Стара, изношена одећа и офуцани предмети само ти непотребно заузимају драгоцен простор.

БОШКО: Али, како да знам шта да бацим, а шта да оставим?

ВЕСНА: Прво, све што је покварено или подерано одмах баци у смеће. Затим, реши се ствари које ти се не свиђају и за које те вежу ружне успомене.

БОШКО: А шта да радим са њима?

ВЕСНА: Сигурна сам да можеш најмање 60 одсто тих ствари да продаш на бувљаку. Од 40 одсто колико ти остане, оно што вреди поклони некоме, а остало баци у смеће.

БОШКО: Реци ми, Весна, зашто си толико навалила да ми опустошиш стан?

ВЕСНА: Једноставно, зато што је угодније и здравије живети у чистој и срећеној кући.

БОШКО: Одлично, Весна. Када почињемо са чишћењем мога стана?

ВЕСНА: Како мислиш „почињемо“?

БОШКО: Па, кад си ме убедила у тај свој концепт, било би лепо да ми и помогнеш.

ВЕСНА: Јао, у шта упадох. Зар још један стан да рашчишћавам?

Text 3

- НЕНАД: Благо теби, Милице. Ти не живиш са родитељима да те стално контролишу.
- МИЛИЦА: Зар не знаш, Ненаде? Вратила сам се својој кући пре неколико дана.
- НЕНАД: Како то? Па рекла си да желиш слободу и независан живот, да идеш где хоћеш и да радиш шта желиш.
- МИЛИЦА: Искрено да ти кажем, нисам замишљала да ће све то бити тако тешко.
- НЕНАД: Тешко? Како то?
- МИЛИЦА: У почетку је све било ново и интересантно. Имала сам неограничену слободу и почела да излазим свако вече. Ново друштво које сам брзо упознала је било само друштво за провод и без неког озбиљног циља у животу. Брзо сам схватила да то никуда не води и да то није оно о чему сам сањала.
- НЕНАД: А стан? Рекла си како ћеш га лепо наместити.
- МИЛИЦА: Стан? Да си га само видео: неспремљен кревет, неопрано суђе. На столу гомила неплаћених рачуна: станарина, струја, телефон, интернет... А све сам то код куће имала бесплатно.
- НЕНАД: Е, па то ти је цена самосталног живота. Зар све то ниси могла да предвидиш?
- МИЛИЦА: Па нисам Нострадамус. И, што је најгоре, за учење нисам више имала времена, а још мање воље. Студирање сам потпуно занемарила.
- НЕНАД: А шта су на то рекли твоји родитељи?
- МИЛИЦА: Били су стрпљиви. Чекали су, ваљда, да се сама од себе опаметим. А и знали су да ми недостаје њихова свакодневна пажња.
- НЕНАД: Хоћеш да кажеш: мамина храна и татино плаћање рачуна.
- МИЛИЦА: Не буди такав. Ипак је најлепше спавати у свом властитом кревету у соби коју сам годинама украшавала својим сликама и сувенирима.
- НЕНАД: Хвала ти, Милице. Данас си решила и моју дилему да ли да останем са родитељима или не.

Section 1, Part B

Text 4

- СТЕФАН: Марија, јеси ли одлучила шта ћеш радити после завршетка матурских испита?
- МАРИЈА: Јесам. Идем на путовање по Европи. Лондон, Париз, Рим и, на крају, посетићу родбину у Србији.
- СТЕФАН: А, после тога?
- МАРИЈА: Па, желела бих да студирам на факултету, али не знам шта. То ми је највећи проблем.
- СТЕФАН: То ти је бар лако. Узми онај предмет који ти најбоље иде, онај из којег имаш најбољу оцену.
- МАРИЈА: Имам подједнако добре оцене из готово свих предмета.
- СТЕФАН: Добро, онда, реци ми да ли знаш шта не би желела да студираш?
- МАРИЈА: Е, то добро знам.
- СТЕФАН: Е, па, крени од тога. Са листе предмета избаци све оне које не желиш да студираш, а затим одабери један од оних који ти остану. А неће их сигурно остати пуно.
- МАРИЈА: Видиш, тога се нисам сетила.
- СТЕФАН: Понекад на проблем треба гледати из другог угла. А добро је познато да људи обично боље знају шта не желе него шта желе.

Text 5

ЈЕЛЕНА: Шта је Дејане? Изгледаш ми нерасположен...

ДЕЈАН: Ма, љут сам на маму.

ЈЕЛЕНА: Зашто?

ДЕЈАН: Јутрос ме мама нагло пробудила, да не закасим у школу.

ЈЕЛЕНА: И зато си љут? Зар би више волео да си закаснио у школу?

ДЕЈАН: Ма не, не ради се о томе. Сањао сам Наташу.

ЈЕЛЕНА: Какве она има везе с тим?

ДЕЈАН: Има. Баш у моменту када сам требао да је пољубим, мама ме пробудила.

ЈЕЛЕНА: Ау, каква штета!

ДЕЈАН: Не буди иронична. Рекао сам мами да убудуће, пре него што ме пробуди, сачека неколико минута да довршим сан.

ЈЕЛЕНА: Извини што се смејем... Дејане, изгледа да си се посвађао са реалношћу, а не са мамом. Хајде, реци ми шта би било да си имао ноћну мору и да те прогони неки вампир, па те мама пробудила и спасила?

ДЕЈАН: Ја само сањам лепе снове о Наташи.

ЈЕЛЕНА: Хајде, Дејане, буди озбиљан! Боље би било да не остајеш до касно увече и да рано идеш на спавање.

ДЕЈАН: И шта бих тиме добио?

ЈЕЛЕНА: Па, рецимо, могао би да довршиш сваки сан. Ујутро би се природно пробудио па ти мама не би могла да прекида те твоје „лепе снове“.

ДЕЈАН: Мислим да ми то не би помогло.

ЈЕЛЕНА: Тако је, Дејане. Од снова нема пуно користи јер се човек ипак на крају мора пробудити. Ја мислим да би било најбоље да сакупиш храброст и приђеш Наташи.

Text 6

САНДРА: Ђао. Марко, откуда ти?

МАРКО: Ево, управо сам имао један интервју за посао у једној банци.

САНДРА: Зар у џинсу и без кравате...?

МАРКО: Па нисам ишао у оперу.

САНДРА: У праву си. Не додељује се Оскар. И, како је било?

МАРКО: Одлично. Мислим да сам одмах оставио добар утисак на чланове комисије јер сам се лепо и културно извинио што сам закаснио.

САНДРА: Шта су те све питали?

МАРКО: Прво: о радном искуству. Одакле ми радно искуство? Па тек сам завршио средњу школу.

САНДРА: Можда су мислили на волонтирање?

МАРКО: Да су ме тако питали рекао бих да често водим у шетњу кучиће моје тетке. Овако сам морао да се сналазим па сам скренуо разговор на то колика ће ми бити будућа плата и колико траје годишњи одмор.

САНДРА: Добро си се тога сетио. Ја бих се збунила.

МАРКО: Мени је важно да одмах знам да ли ми се уопште исплати да радим.

САНДРА: Тако је. Не бих ни ја цаба радила.

МАРКО: И, можеш мислити... баш у том важном тренутку сигнал са мобилног. Мама! А добро је знала да имам овај важан разговор.

САНДРА: И мене тако често прекидају телефонски позиви у важним моментима. Као да то намерно раде.

МАРКО: Опет сам се културно извинио члановима комисије. Мислим да сам тиме показао да имам добре манире који су потребни за овај посао.

САНДРА: Слушај, Марко! Хајдемо на сладолед да прославимо данашњи дан који је можда један од најважнијих у твом животу.